

Ordfører. Berettigelsen til fra den Plads, hvor jeg staar, at bruge Udtrykket, tror jeg er utvivlsom. — Adskillige af de Bemærkninger, der fra Flertallets Side ere fremkomne i Betænkningen over Finantsloven, have i Dag faaet en saadan Forklaring af den ærede Ordfører, at, dersom der i Virkeligheden i Betænkningen havde staaet det, som den ærede Ordfører har angivet som sin Forstaaelse deraf, saa vilde jeg have kunnet spare en hel Del af mine Indvendinger derimod. Jeg skal kun gjøre saa Bemærkninger i Anledning af selve de stillede Ændringsforslag. Den ene Bemærkning skal være til Ændringsforslaget under Nr. 1, hvor den ærede Ordførers Forstaaelse af Finantsministerens Dispositionsret over den vedkommende Bygning er vidt forskjellig fra min. Jeg skal da gjøre den Bemærkning, at da jeg, som jeg igaar udtalte, ikke af Bebtagelsen af en Forsøgelse af Leiesummen vil tage Anledning til at gjøre det, som det ærede Flertal formener er min Pligt, nemlig afkræve Krigsministeriet en Leieafgift af Bygningen eller tage Bygningen tilbage, saa vil jo Uenigheden mellem den ærede Ordfører og mig om, hvad der i dette Tilfælde er Administrationens Ret, kun kunne finde sin Afgjørelse paa rette Sted. Jeg holder mig forvisset om, at Afgjørelsen vil komme til at gaa den ærede Ordfører imod. — Hvad det næste Ændringsforslag angaar, nemlig det, der omhandler det store Spørgsmaal, om Statens Avertissementer skulle rykkes ind i alle mulige Blade Landet over (Stemmer: Det er en Feiltagelse!) — jeg tror heller ikke, at det ærede Flertal absolut har forlangt dem indrykkede i alle Blade, men i dem, der maatte være betydeligere, eller som havde en større Udbredelse, eller hvilke andre ubestemte Udtryk der ere brugte — da skal jeg, for at forebygge Misforstaaelse af ærede Medlemmer i Thinget, kun gjøre opmærksom paa, hvad der maaske kunde være temmeligt overflødig, at jeg selvfølgelig lige saa lidt som nogen af mine Formænd paa denne Plads har givet nogen Ordre om, i hvilke Blade Avertissementer om Slovauctioner og deslige skulde bekjendtgjøres; det er langtfra. Det er aldrig fra Administrationens Side betragtet som en Sag af politisk Betydning, som Noget, hvormed man kunde hjælpe sine Venner eller være sine Uvenner behagelig. Jeg — ligesaa fuldt som mine Formænd paa denne Plads — har troet, at vi i dette Spørgsmaal kun havde at tage Hensyn til to Ting, den ene, at Bekjendtgjørelserne skete paa syldestgjørende Maade, og den anden, at de ikke kostede mere end fornødent, og da Alt, hvad der er kommet til at foreligge for os eller i det Mindste for mig, tyder paa, at begge disse Formaal fuldt opnaas ved den hidtil brugte Fremgangsmaade, kan jeg ikke se rettere end, at det vilde være en utilladelig Vortrødslen af Statens Midler, dersom man vilde lade udgaa en Ordre til, at Bekjendtgjørelser for Fremtiden, foruden

paa den hidtidige fyldestgjørende Maade, tillige skulde finde Sted, om end ikke i alle, saa dog i en stor Del af de øvrige, i Kredsen cirkulerende Blade. Jeg for mit Bekomvende er meget lidet oplagt til at føre den politiske Strid ud paa disse sjerntliggende Enemærker. Den ærede Ordfører gjorde sig ved at omtale Ændringsforslaget under Nr. 4 skyldig i en Feiltagelse, idet han vilde gjøre gjældende, at dette Thing havde forkastet et Lønningsforslag om Kronborg Amtstue. Jeg har ikke forstaaet Forhandlingen i dette Thing anderledes end, at det, der har været Gjenstand for Strid her, har været, om Kronborg Amtstue skulde opretholdes eller ikke. Jeg har end ikke under Forhandlingerne den Gang — men det kan jo være en Forglemmelse eller en Feilhøring — hørt, at man med et eneste Ord har omtalt de af mig foreslaaede fremtidige Lønningsvilkkaar for Embedet, og dette er ganske naturligt, fordi hele Interessesen var absorberet af det langt større Spørgsmaal, om Amtstuen overhovedet skulde bestaa eller ikke. Selve de af mig foreslaaede Lønningsvilkkaar har jeg som sagt ikke hørt omtalt med et eneste Ord, eller ogsaa har jeg glemt det; men deri feiler jeg i alt Fald ikke, at dette Spørgsmaal er traadt albeles i Baggrunden, og derfor er det albeles uberettiget, naar man nu vil sige, at det, der er forkastet her i Thinget, er et Lønningsforslag af mig om Kronborg Amtstue. Naar jeg igaar saa bestemt modsatte mig, og idag fremdeles modsætter mig Forslaget under Nr. 131, som jo gaar ud paa at afbringe 1,400 Kr. i en ved særlig Lov fastsat Lønningssum, da hidrører dette fra, at jeg finder det utilstedeligt ved Finantsloven mod Regjeringsens Villie at foretage saadanne Ændringer i bestaaende Love. — Men hvad den høitærede Ordfører formodentlig ikke har bemærket, det er, at selv om Vedkommende konstitueres til at varetage Embedet paa de i Loven angivne ordinære Vilkkaar for en Mand, der i Norge har et andet Embede, — nemlig det Vilkkaar, at han i Konstitutionstiden oppebærer Halvdelen af sin hidtidige Lønning plus Halvdelen af den Lønning, der er forbunden med dette Embede —, saa udredes der dog Mere end Halvdelen af det hele Lønningsbeløb paa denne Konto. Sagen er jo nemlig den, at denne Bestemmelse om, at Vedkommende skal lønnes med Halvdelen af sin hidtidige Indtægt og Halvdelen af Embedets Indtægt, ikke er faaledes at forstaa, at, naar f. Ex. en Mand under Krigsministeriet bliver konstitueret som Amtsforvalter under Finantsministeriet, han da i Konstitutionstiden skal oppebære Halvdelen af Indtægten fra Krigsministeriet og Halvdelen fra Finantsministeriet, Noget, der vilde være meget absurd. Han oppebærer selvfølgelig begge Halvdele af den Konto, hvorunder Embedets Lønning er opført. Selv om det ikke var konstitutionelt utilstedeligt at afskjære fra en Lønning, som er fastsat ved særlig Lov, saa vilde